Stemmepligt i Praksis.

I »Vort Land« for 1ste April skriver Hr. Etatsraad Moldenhaver en Artikel om ovenstaaende Evne og benytter samtidig Lejligheden til et ganske umotiveret Angreb paa Kvinderne, der — ifølge Hr. M.s Opfattelse — ikke har stemt tilstrækkelig talrigt ved Borgerrepræsentantvalget i København d. 12te Marts.

Han mener, at de ca. 34,000 Vælgere, der forsømte at afgive deres Stemmer, navnlig maa søges blandt Kvinderne, og han tilføjer:

»*Kvinderne har forøvrigt herved paany godtgjort Rigtigheden af den Kendsgerning, at naar vi Mennesker først har opnaaet det, vi kæmpede for, mister vi som oftest Interessen for samme, navnlig naar der derved paalægges os en Byrde,* og med denne Erfaring for Øje betragtes det som givet, at *vi Mænd, som hidtil har støttet Kvindernes Ønske om ogsaa at faa politisk Valgret, vil for Fremtiden betænke os to Gange, før vi giver samme vor Stemme.* Brændt Barn skyer som bekendt Ilden.

Naar først Valgstatistiken foreligger, kan Hr. M. og Kvinderne jo tales nærmere ved; endnu er alle Paastande om Kvindernes Forsømmelse kun løse og uhæviselige, og det vilde unægtelig have været mere værdigt, om Hr. M. havde ventet med sine Angreb og sin »Trudsel«, indtil han med Tal kunde have godtgjort Berettigelsen deri.

Ved Valget i 1909 stemte Kvinderne med 70 %, Mændene med 80 %, en forbavsende ringe Forskel, naar det betænkes, at det var første Gang, Kvinderne gik til Valg.

Ugifte kvindelige Vælgere stemte endogsaa med 79 %.

Alle andre end Hr. Etatsraad Moldenhaver vil betragte disse Tal som et afgørende Vidnesbyrd om Kvindernes Interesse for deres kommunale Rettigheder.

Klager over Bladets Ekspedition bedes for Fremtiden indsendt til Frk Clinny Dreyer, Zool. Have, Kbh.

De svenske Kvinder og Valgretten.

Den 2. April fremførte den svenske Regering overfor Rigsdagen et Forslag om politisk Valgret for Kvinder paa samme Betingelser som for Mænd. De svenske Kvinder har derved naaet et langt Skridt fremad mod Maalet, selv om det endnu er for tidligt at tro for fast paa Sejren. Regeringen med Justitsministeren som Ordfører har vist stor Interesse for Forslaget, og Justitsministeren imødegik ved Forelæggelsen alle gamle og nye Indvendinger imod Sagen og ansaa dem for værdiløse.

I Anledning af Forslaget har »Landsforeningen for Kvinders Stemmeret« holdt Møder over hele Landet. Møderne har været præget af en glad og taknemmelig Feststemning over, at Sagen er bleven ført frem af Regeringen selv.

Landsforbundets Sparebøsse bør findes paa ethvert Medlems Bord som en Opfordring til at yde Bidrag til Sagens Fremme.

Valgretskampen i England.

Den sidste store Begivenhed i de engelske Kvinders Valgretskamp er Forkastelsen af »The Concilation Bill« (Forligsforslaget) d. 28. Marts.

Ifølge dette Forslag skulde ca. 1 Million selvforsørgende Kvinder have Valgret, endvidere alle de Kvinder, som havde eget Hus og betalte kommunal Skat. Gifte Kvinder eller Kvinder, som boede til Leje, skulde ikke have Valgret.

Forslaget, der ifjor var til 2. Behandling, vedtoges da med en Majoritet af 167 Stemmer, iaar — ved 3. Behandling — faldt det med 14 Stemmers Majoritet. Hvorpaa kan nu dette bero?

De engelske Aviser mener, at én af Aarsagerne maa søges i Kulstrejken, der forhindrede 13 Medlemmer af Arbejderpartiet i at være til Stede; en anden Aarsag maa vistnok søges i »Suffragetternes« voldsomme Taktik, idet 6 Medlemmer, der tidligere havde lovet at stemme for Forslaget svigtede for at konstatere deres Uvilje.

For Forslaget talte den konservative Lord Robert Cecil, der paapegede, at netop de Parlamentsspørgsmaal, som denne Samling skulde behandle: Minimalløn, Forsørgen for Sindssyge, Ædruelighedsarbejdet, Bolig og Skolespørgsmaal havde den største Betydning for Kvinderne; han tilføjede, at Kvinderne behøvede Valgretten for at skaffe sig en bedre Stilling paa Arbejdsmarkedet.

Mod Forslaget talte bl. a. Mr. Asquith, Premierministeren. Han mente, at »Erfaringen« tydelig viste, at Adskillelsen mellem Kønnene burde fastholdes, og at Flertallet af baade Mænd og Kvinder var imod Kvinders Valgret.

De konservative Ledere Balfour og Bonar Law, de liberale Sir Edwar Grey og Lloyd George, samt Arbejdsføreren John Burns stemte for »The Conciliation Bill«.

Forkastelsen har imidlertid ikke nedslaaet de engelske Stemmeretskvinders Mod, men tværtimod bidraget til at ægge dem til nye Anstrengelser og nye Forhaabninger.

Valgretsmærket bør sættes paa alle Breve.

Mændenes internationale Kvindevaglretsalliance

forbereder en international Kongres i London i Septbr. eller Oktober. Alliancens Formand er den forrige Premierminister i Sydavstralien, Sir John Cockburn, og Næstformanden er Ferd. Buisson, Medlem af det franske Deputeretkammer.

Sekretæren er Hr. W. Mansfeldt, Dillingburgstraat, Ütrecht, Holland.

Glem ikke at arbejde!

Kvindevalgretsbevægelsen er ikke længere en Bevægelse, der føres frem af nogle enkelte, særlig fremskridtsivrige »Blaastrømper«; det er en Bevægelse, som har grebet vidt og bredt omkring sig til alle Sider og i